

tegnil z železničnega tira. To v živo opomni Francka tiste žabe, katero je bil pred nekaj časa spravil iz kolo-voznice ter ji rešil življenje. Opomni ga pa tudi, kako mu je ljubi Bog hotel pokazati, da obilno poplačuje tudi najmanjše dobro delo.

Božični večer v revni koči.

Božič je pred durmi — približal se je dolgo pričakovani sveti večer. Koliko je tu veselja pri osvetljenem božičnem drevesu, okrašenem z lepimi darovi in pri mizi, pokriti z duhtečimi jedili! Pa povsodi ni tako na sveti večer.

Na vznožju visokega pogorja stoji uborna kočica. Po leti se vije okoli nje divji bršljan, cvetó zvončki in ptički veselo prepevajo dobrim ljudem v tolažbo. Dru- gače pa je po zimi. Mrzli sever se močno upira v leseno kočó ter preleti vsako razpoko revnega bivališča. Ako- ravno je bilo blizo naokrog lesa dosti, bila je revna vdova vesela, da je smela po logarjevem privoljenju sè svojim dvanajstletnim Vaclavom suhljad po hosti na- birati. Dokler je bila zdrava, ni se ji upiralo to delo tudi v najhujšem mrazu. Letos pa je bilo drugače. Po slabem vremenu meseca listopada jo je obiskala huda bolezen. Z božjo pomočjo je sicer zopet nekoliko okrevala, toda vsa še slabotna ni mogla nobenega težavnega dela oprav- ljati. Moral je toraj oskrbovati vse Vaclav sam, ko je prišel iz šole, in rad je to storil. Ni se bilo toraj čuditi, da se je v hišo uboge udove priklatala velika revščina. Skoraj že nista imela kaj jesti.

Prišel je sveti večer. Gladna, utrujena mati morala se je zopet vleči v postelj. Kaj sedaj početi? Malemu Vaclavu so večkrat solze žalosti zalivale oči. Vso jesen je nabiral lešnikov, katere je hotel prodati in si za zimo toplo obleko preskrbeti, da bi ne trpel toliko mraza, kakor lani. Toda jedini pogled na ubogo mater je za- dostoval, da je popustil ta naklep. Sklenil je za iztržene novce preskrbeti bolni materi nekoliko boljšo hrano.

Kako pa to izvesti, da bi mati ničesa ne izvedela o njegovi nakani? Dobra ženka bi ne bila pripustila, da bi si deček obleko odrekel in njo preskrbel z ckrepčujočo hrano. Dobrotljivi Bog ni zapustil Vaclava. Čez malo časa vstopil je logar v sobico. Znal je za njiju revščino in Vaclava jako rad imel zarad njegovega čednostnega obnašanja. Ponudil mu je toraj, naj bi vzel iz gozda tri mlade jelkice, ter jih prodal v mestu za božična drevesca in nakupil živeža za mater in za-se. »Saj Bog pusti drevesa rasti tudi za revne, ne samo za bogate in bi jih moral itak nekaj izsekati, ker je mladi les na nekaterih krajih preveč gost,« omenil je logar. Sè solzami v očeh zahvaljeval se je osupneli Vaclav svojemu dobrotniku. Urno se deček napoti z lešniki in drevesci proti mestu, ki je bilo blezo dve uri oddaljeno. Drevesca je brzo prodal in iztržil trideset krajcarjev. Toda lešnikov ni bilo mōči se iznebiti. Zimsko solnce se je vže nagibalo k sneženim gorskim glavam in Vaclav je še jako malo prodal. Spomin na bolno mater in žalosten sveti večer mu je privabil vrelec solz na radečalica, ki si jih je obrisaval z rokavom capastega jopiča. S solzami pa so se družile tudi molitve in vroči vzdihi.

V takem stanju je ugledal Vaclava bogat gospod iz mesta, ki je šel ravno tam mimo. Prijazno popraša jokajočega dečka, zakaj se joče.

»Ah, moja mati ležijo doma bolni in nimajo kaj jesti. Hotel sem te lešnike prodati in nakupiti živeža, pa se znabiti gospōdi v mestu dozdevajo premajhni, nihče jih ne kupi,« tarnal je Vaclav. Pri teh dečkovih besedah padla je sočutnemu gospodu solza kot biser debela na košate brke.

»Pojdi z menoj, jaz ti jih odkupim,« rekel je Vaclavu. Ko sta vstopila v sobo velike hiše, ugledal je Vaclav bogato razsvetljeno drevesce, ter na njem samo zlato, sam sladkor in druge krasne reči. Kaj tacega še ni nikdar videl. Stal je kakor po blisku zadet, ter niti ni opazil, kako se na nasprotni mizi polni njegov jerbas z različnimi darovi. Ko je bil napolnjen, poda ga gospod Vaclavu in mu reče: »Vzemi to, ter napravi sebi in materi tudi prijeten sveti večer. Bodi vedno prider, Bog te ne zapusti!« Nato ga je še popraševal, kje stanuje,

dal mu lešnike nazaj in spustivši mu v roko nekaj denarja, odslovil ga je ljubeznivo domov. Vaclav hvaležno poljubi gospodu roko in se vsled ganutja niti zahvaliti ne more. Hitel je kakor ptič urno k svoji materi, ki ga je vže sè strahom pričakovala, boječa se, da bi se mu ne bilo kaj pripetilo. Ali kakšno osupnenje za mater in sina, ko jameta darove iz jerbasa devati! Za Vaclava nove škornje, suknjo, za mater okrepčujoče vino in druga hrana: poleg tega še dva srebrnjaka, na katera je presrečni deček od samega veselja skoraj pozabil. Od veselja sta jokala oba. Ko je mati izvedela, kako in kaj, blagoslavljala je nepoznanega dobrotnika ter se vroče zahvaljevala Bogú, da ji je dal takošno veselje doživeti. Toda tudi Vaclav je bil srečen. Napolnjevala ga je zavest, da je izvršil svojo otročjo dolžnost do matere. Z gorečim srcem se je zahvaljeval božjemu Detetu za krasne darove, ki mu jih je podal po rokah neznanega dobrotnika, kateri tudi pozneje na nju ni pozabil.

Tako srečen sveti večer imeli so težko kje v kaki palači!

(Po češkem).

Lepi zgledi prvega svetega obhajila.

23. Prvo in zadnje obhajilo.

Daleč od nas v drugi deželi je živela v priprosti vasici pobožna družina. Oče je bil zidar in je hodil s svojima odraščenima sinovoma v bližnje mestice zidat ter si je ž njima služil lepega denarja. — Mati pa je doma pridno gospodinjala. Ker je bila prinesla od doma tudi malo doto, lahko so si kmalu sozidali malo hišico, in sicer na prav prijetnem kraju, ob bregu velike reke. Pa sreča blagih prebivalcev nove hiše ni trajala dolgo.

V jeseni l. 1866. je prišel gospodar v soboto večer bolehen domov. Drugo jutro je šel g. kapelan k podružnici maševat; pot ga je vodila mimo zidarjeve hišice. Ko zagleda pred hišo na klopici gospodarja, bledega in tresočega se, zavzame se in ga nagovori: »Oče, vi ste